PROCUREUR DE LA RÉPUBLIQUE KATA CHATAIN

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 24ης Απριλίου 1980 *

Στην υπόθεση 65/79,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Juge d'Instruction του Tribunal de Grande Instance της Nanterre προς το Δικαστήριο κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του παραπέμποντος δικαστηρίου μεταξύ

Procureur de la République

και

René Chatain, διαχειριστή της εταιρίας περιορισμένης ευθύνης «Laboratoires Sandoz», Rueil-Malmaison,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των κανονισμών 803/68, 1581/74, 375/69, 603/72 περί της δασμολογητέας αξίας και του κανονισμού 2840/72 περί συνάψεως συμφωνίας μεταξύ ΕΟΚ και Ελβετίας,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους H. Kutscher, Πρόεδρο, A. O'Keeffe και A. Touffait, προέδρους τμήματος, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, Mackenzie Stuart, G. Bosco, T. Koopmans και O. Due, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: F. Capotorti
γραμματέας: A. Van Houtte

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

(Το μέρος που περιέχει τα «περιστατικά» παραλείπεται)

Σκεπτικό

1 Με Διατάξεις της 7ης Μαρτίου και της 14ης Μαΐου 1979 που περιήλθαν στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 18 Απριλίου και στις 16 Μαΐου 1979, ο Juge d' Instruction του Tribunal de Grande Instance της Nanterre υπέβαλε στο Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, προδικαστικά ερωτήματα ως προς την ερμηνεία των κανονισμών 803/68 της 27ης Ιουνίου 1968 (JO L 148, σ. 6), 375/69 της 27ης Φεβρουαρίου 1969 (JO L 152, σ. 1) και 1581/74 της 24ης Ιουνίου 1974 (JO L 168, σ. 15) και ορισμένων διατάξεων της συμφωνίας μεταξύ ΕΟΚ και Ελβετικής Συνομοσπονδίας που συνήφθη δυνάμει του κανονισμού 2840/72 του Συμβουλίου της 19ης Δεκεμβρίου 1972 (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/002, σ. 190).

2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στο πλαίσιο ανακρίσεως κατά του διαχειριστή της εταιρίας περιορισμένης ευθύνης «Laboratoires Sandoz» (αποκαλούμενης εφεξής Sandoz Γαλλίας), ο οποίος κατηγορείται ότι δήλωσε στο τελωνείο αξία ανώτερη της κανονικής τιμής εμπορευμάτων που αγοράσθηκαν από τη μητρική εταιρία Sandoz AG με έδρα την Ελβετία (αποκαλούμενη εφεξής Sandoz Ελβετίας). Οι αγορές αυτές κλιμακώθηκαν από τις 4 Ιανουαρίου 1971 μέχρι τις 9 Νοεμβρίου 1973 και ανέρχονται σε ποσό 89 929 024 γαλλικών φράγκων (FF), ενώ η αναγνωριζόμενη από τις τελωνειακές αρχές αξία δεν υπερέβαινε τα 53 142 943 FF· οι αρχές αυτές συμπεραίνουν ότι η δηλωθείσα τιμή είχε αυξηθεί σε σχέση με την κανονική τιμή για να επιτρέψει στη Sandoz Γαλλίας να μεταφέρει παράνομα κεφάλαια στη μητρική εταιρία στην Ελβετία.

3 Ο Juge d'Instruction, όταν επελήφθη αυτών των πραγματικών περιστατικών, απήγγειλε κατά του υπεύθυνου διαχειριστή κατηγορία για παράνομες εξαγωγές κεφαλαίων και εισαγωγές απαγορευομένων εμπορευμάτων χωρίς δήλωση, αδίκημα, για το οποίο το άρθρο 414 του Code des Douanes Français (Γαλλικός τελωνειακός κώδικας) προβλέπει ποινή φυλακίσεως μέχρι τριών μηνών και χρηματική ποινή ίση προς το διπλάσιο της αξίας του αντικειμένου της απάτης. Ο κατηγορούμενος στην κύρια υπόθεση αμφισβήτησε τις τιμές που θεώρησε ως κανονικές το γαλλικό τελωνείο, τόσο ως προς τις εφαρμοσθείσες αρχές όσο και ως προς το πραγματικά διαπιστωθέν ποσό. Ο Juge, λαμβάνοντας υπόψη το γεγονός ότι το ζήτημα αυτό διέπεται από τους κανονισμούς 803/68, 375/69 καθώς και τη συμφωνία ΕΟΚ-Ελβετικής Συνομοσπονδίας έκρινε ότι χρειαζόταν ερμηνεία των

κειμένων αυτών και υπέβαλε ένδεκα ερωτήματα, το πρώτο από τα οποία θέτει ένα πρόβλημα αρχής. Το ερώτημα είναι διατυπωμένο ως ακολούθως:

«Ο κανονισμός 803/68 του Συμβουλίου της 27ης Ιουνίου 1968 περί της δασμολογητέας αξίας των εμπορευμάτων και ιδίως τα άρθρα 1 έως 10 του κανονισμού αυτού, καθώς και ο κανονισμός 1581/74 της Επιτροπής της 24ης Ιουνίου 1974 περί μειώσεων των τιμών που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη κατά τον προσδιορισμό της δασμολογητέας αξίας, επιτρέπουν άραγε στις αρμόδιες αρχές ενός κράτους μέλους να προσδίδουν στα εισαγόμενα από τρίτη χώρα εμπορεύματα δασμολογητέα αξία κατώτερη από τη δηλωθείσα από τον εισαγωγέα ή — για τις εισαγωγές που είναι μεταγενέστερες της ενάρξεως ισχύος του κανονισμού 375/69 της 27ης Φεβρουαρίου 1969 της Επιτροπής — κατώτερες της αξίας που προκύπτει από τα σχετικά με τη δασμολογητέα αξία στοιχεία που δήλωσε ο εισαγωγέας;»

4 Ο ανακριτής υπέβαλε ένα ενδέκατο ερώτημα συμπληρωματικό του πρώτου με την ακόλουθη διατύπωση:

«Επιτρέπουν το άρθρο 9 του κανονισμού 803/68 του Συμβουλίου και ο κανονισμός 375/69 της Επιτροπής και το παράρτημά του ως προς τις εισαγωγές, επί των οποίων εφαρμόζεται, επιτρέπουν στις αρμόδιες αρχές ενός κράτους μέλους να προβαίνουν, για τον προσδιορισμό της δασμολογητέας αξίας, σε άλλες μειώσεις της τιμής τιμολογίου, εκτός από εκείνες που προβλέπονται στα σημεία 18 έως 21 του αναφερθέντος παραρτήματος και που προσδιορίζονται από στοιχεία, διαφορετικά από την τιμή των εμπορευμάτων, περιλαμβανόμενα όμως στην τιμή τιμολογίου;»

5 Τα δύο αυτά ερωτήματα, από την απάντηση στα οποία εξαρτώνται και οι απαντήσεις στα υπόλοιπα — από το δεύτερο μέχρι και το όγδοο καθώς και το δέκατο — θέτουν το πρόβλημα αν ένα κράτος μέλος μπορεί να μειώνει τη δασμολογητέα αξία που δηλώνει ο εισαγωγέας. Το πρόβλημα αυτό πρέπει να επιλυθεί υπό το φως των σκοπών, της οικονομίας και του γράμματος των κανονισμών αυτών.

6 Ο κανονισμός 803/68 περί της δασμολογητέας αξίας των εμπορευμάτων που εκδόθηκε στο πλαίσιο των διατάξεων της Συνθήκης περί τελωνειακής ενώσεως, επιδιώκει, σύμφωνα με τις αιτιολογικές του σκέψεις, διττό σκοπό, οικονομικού και φορολογικού χαρακτήρα.

7 Κατά την 6η αιτιολογική σκέψη «έχει σημασία η δασμολογητέα αξία να προσδιορίζεται κατά ενιαίο τρόπο στα κράτη μέλη ώστε το επίπεδο της προστασίας που επιτυγχάνεται με το κοινό δασμολόγιο να είναι ίδιο σε όλη την Κοινότητα,

παρεμποδίζοντας έτσι κάθε εκτροπή του εμπορίου και των δραστηριοτήτων και κάθε στρέβλωση του ανταγωνισμού που θα μπορούσε να προκύψει από την ύπαρξη διαφορετικών εθνικών διατάξεων». Σύμφωνα με την 7η αιτιολογική σκέψη «έχει επίσης σημασία να αποφεύγεται και, ενδεχομένως, να αποτρέπεται κάθε διαφυγή τελωνειακών εσόδων».

8 Όταν ληφθούν υπόψη οι δύο αυτοί σκοποί διαπιστώνεται ότι ο κύριος στόχος του κανονισμού είναι να αποφεύγεται η υποτίμηση των εμπορευμάτων ενόψει της εφαρμογής του κοινού δασμολογίου, δεδομένου ότι αυτό περιλαμβάνει σχεδόν αποκλειστικά δασμούς κατ' αξίαν. Το συμπέρασμα αυτό είναι προφανές όσον αφορά τη διασφάλιση της ακεραιότητας των τελωνειακών εσόδων. Συνάγεται ακόμη από τις αιτιολογικές σκέψεις σχετικά με την εκτροπή του εμπορίου ή των δραστηριοτήτων και με τις στρεβλώσεις του ανταγωνισμού, δεδομένου ότι οι οικονομικές αυτές επιπτώσεις δεν μπορεί παρά να είναι συνέπεια της πτώσεως του σχετικού επιπέδου της τελωνειακής προστασίας σε ορισμένα κράτη μέλη, λόγω διαφορών στα κριτήρια εκτιμήσεως της δασμολογικής αξίας των εισαγομένων εμπορευμάτων.

9 Έτσι υπό το φως των σκοπών αυτών πρέπει να εξεταστούν οι σχετικές διατάξεις του κανονισμού 803/68, συμπεριλαμβανομένων και των διατάξεων του κανονισμού 375/69 της Επιτροπής που καθορίζουν, βάσει του πρώτου κανονισμού διατάξεις σχετικά με τη δήλωση των σχετικών που απαρτίζουν τη δασμολογική αξία στοιχείων.

10 Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 1 του κανονισμού 803/68 η δασμολογητέα αξία ορίζεται «για την εφαρμογή του κοινού δασμολογίου». Επομένως η έννοια της «δασμολογητέας αξίας» και οι διατάξεις που χρησιμεύουν για τον προσδιορισμό της πρέπει να γίνονται αντιληπτές σε συνάρτηση με αυτή την ειδική λειτουργία.

11 Κατά την ίδια διάταξη η δασμολογητέα αξία των εισαγομένων εμπορευμάτων είναι «η κανονική τιμή δηλαδή η τιμή η οποία τεκμαίρεται ότι μπορεί να επιτευχθεί σε περίπτωση πωλήσεως υπό συνθήκες πλήρους ανταγωνισμού μεταξύ ενός αγοραστή και ενός πωλητή ανεξάρτητων μεταξύ τους». Κατά το άρθρο 9, η πράγματι καταβληθείσα ή καταβλητέα τιμή μπορεί να θεωρηθεί ως βάση καθορισμού της κανονικής τιμής.

12 Ο κανονισμός προβλέπει μία σειρά προσαρμογών που μπορεί να επέλθουν στην τιμή που καθορίστηκε με τον τρόπο αυτό. Όλες αυτές οι προσαρμογές πραγματοποιούνται με τέτοιο τρόπο, ώστε να αποφεύγεται υποτίμηση των δηλωθεισών

τιμών, λόγω οικονομικών σχέσεων μεταξύ αγοραστή και πωλητή, ή μείωση επειδή λαμβάνονται υπόψη έξοδα ή επιβαρύνσεις εκτός από εκείνες που δέχεται ο κανονισμός.

13 Οι λεπτομέρειες εφαρμογής του κανονισμού 803/68 καθορίστηκαν, σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 17 του κανονισμού αυτού, με τον κανονισμό της Επιτροπής 375/69. Ο κανονισμός αυτός έχει ως σκοπό να προσδιορίσει τις υποχρεώσεις των εισαγωγέων στον τομέα αυτό καθώς και τις αρμοδιότητες της τελωνειακής διοικήσεως. Κατά το άρθρο 1, πρέπει όσοι προβαίνουν σε δήλωση να υποβάλλουν «τα σχετικά με τη δασμολογητέα αξία στοιχεία», όπως καθορίζονται από το ερωτηματολόγιο που περιέχεται στο παράρτημα του κανονισμού. Κατά την παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου, λεπτομερέστερα στοιχεία παρέχονται μόνο αφού ζητηθούν από την τελωνειακή υπηρεσία, ιδίως όταν πρόκειται για εισαγωγή που έχει σχέση με συναλλαγή μεταξύ αγοραστή και πωλητή που δεν εξαρτώνται ο ένας από τον άλλο. Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι ο εισαγωγέας υποχρεούται να δηλώνει καλόπιστα στην τελωνειακή διοίκηση τα στοιχεία που μπορούν να χρησιμεύσουν για τον καθορισμό της δασμολογητέας αξίας, η δε επαλήθευση που ακολουθεί εμπίπτει στον τομέα δραστηριότητας της τελωνειακής διοίκησης.

14 Το έντυπο που προβλέπει το άρθρο 1 του κανονισμού 375/69 καθορίζει τα στοιχεία που πρέπει να υποβάλλει ο εισαγωγέας:

α) την τιμή τιμολογίου ως βάση υπολογισμού,

β) τα στοιχεία που απαρτίζουν τη δασμολογητέα αξία και δεν περιλαμβάνονται στην τιμή τιμολογίου και τα οποία βαρύνουν τον πωλητή,

γ) τα εκτός δασμολογητέας αξίας στοιχεία που περιλαμβάνονται στην τιμή τιμολογίου και τα οποία βαρύνουν τον εισαγωγέα,

δ) το συντελεστή προσαρμογής που εφαρμόζεται μόνο στην τιμή και που δεν προβλέπεται παρά μόνο υπό τη μορφή αυξήσεως.

Από τα στοιχεία αυτά προκύπτει ότι για τον υπολογισμό της δασμολογητέας αξίας, η τελωνειακή διοίκηση παίρνει ως βάση την τιμή τιμολογίου (Α) — ενδεχομένως προσαρμοσμένη αλλά μόνο υπό τη μορφή αυξήσεως (D) — και ακολούθως ελέγχει τα εκτός τιμής στοιχεία — τα οποία μπορεί να αυξήσει ή να μειώσει — προσθέτοντάς τα στην τιμή τιμολογίου, όταν πρόκειται για έξοδα που βαρύνουν τον πωλητή (Β) ή αφαιρώντας τα από την τιμή τιμολογίου, όταν πρόκειται για έξοδα που βαρύνουν τον εισαγωγέα (Γ). Επομένως, η δασμολογητέα αξία συντίθεται κυρίως από την τιμή τιμολογίου που υπόκειται μόνο σε αύξηση και από στοιχεία εκτός της τιμής αυτής που υπόκεινται σε αύξηση ή μείω-

ση, τα οποία τα τελωνεία μπορούν να προσθέτουν ή να αφαιρούν από την τιμή τιμολογίου.

15 Πρέπει τέλος να παρατηρηθεί ότι δεν έχει σχέση με την υπό κρίση υπόθεση ο κανονισμός 1581/74, ο οποίος αναφέρεται στο πρώτο ερώτημα του εθνικού δικαστή, δεδομένου ότι είναι μεταγενέστερος των επίμαχων πραγματικών περιστατικών και δεδομένου ότι, εν πάση περιπτώσει, δεν αναφέρει καθόλου δυνατότητα μειώσεως.

16 Όταν λοιπόν ληφθούν υπόψη, τόσο οι σκοποί του συστήματος, όσο και οι πρακτικοί μηχανισμοί των δύο εφαρμοστέων κανονισμών, αποδεικνύεται ότι οι λεπτομέρειες για τον καθορισμό της δασμολογητέας αξίας θεσπίστηκαν με στόχο την εκπλήρωση ειδικής λειτουργίας στο πλαίσιο της τελωνειακής ενώσεως. Έπεται ότι — πλην τυχόν εξαιρέσεως απορρέουσας είτε από την ίδια τη δομή του κοινού δασμολογίου είτε από κοινοτικούς κανονισμούς που αποβλέπουν σε ειδικούς σκοπούς διαφορετικούς από αυτούς του κοινού δασμολογίου — οι τροποποιήσεις της δασμολογητέας αξίας που αναφέρονται από τους εν λόγω κανονισμούς είναι τροποποιήσεις προς τα άνω οι οποίες έχουν ως προορισμό τόσο αποφυγή της εκτροπής του εμπορίου και της δραστηριότητας, καθώς και των στρεβλώσεων του ανταγωνισμού, που θα ήσαν συνέπεια της υποτιμήσεως των εισαγομένων εμπορευμάτων, όσο και να εξασφαλίσουν στην Κοινότητα την ακεραιότητα των τελωνειακών εσόδων. Από τον ειδικό χαρακτήρα των επίμαχων διατάξεων προκύπτει επίσης ότι ο καθορισμός της δασμολογητέας αξίας βάσει των διατάξεων των κανονισμών 803/68 και 375/69 δεν θα μπορούσε να υποχρεώσει τις φορολογικές και οικονομικές υπηρεσίες των κρατών μελών να δεχτούν την αξία αυτή για άλλο σκοπό πλην της εφαρμογής του κοινού δασμολογίου.

17 Αν αποδειχθεί ότι μία επιχείρηση που συμμετέχει σε εταιρία ή σε όμιλο εταιριών — με κεντρική διεύθυνση εκτός του ενδιαφερομένου κράτους μέλους — εφαρμόζει, στις σχέσεις της με την κεντρική αυτή διεύθυνση ή με άλλες επιχειρήσεις του ίδιου ομίλου, τιμές που μπορούν να συνεπάγονται παράνομη μεταφορά κεφαλαίου ή κερδών, το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος είναι αρμόδιο να λαμβάνει τα κατάλληλα μέτρα για να αποδεικνύει και ενδεχομένως να καταστέλλει τέτοιες δραστηριότητες, δυνάμει της οικονομικής και φορολογικής του νομοθεσίας και όχι κατ' εφαρμογή της σχετικής κοινοτικής νομοθεσίας περί δασμολογητέας αξίας.

18 Στο πρώτο και το ενδέκατο επομένως ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι, ο κανονισμός 803/68 του Συμβουλίου της 27ης Ιουνίου 1968 περί δασμολογητέας αξίας, και ιδίως το άρθρο 1 έως 10 του κανονισμού αυτού, καθώς και ο κανονισμός 375/69 της 27ης Φεβρουαρίου 1969 έχουν την έννοια ότι η μείωση, από τις

αρμόδιες αρχές ενός κράτους μέλους, της τιμής τιμολογίου εισαγομένων από τρίτη χώρα εμπορευμάτων δεν ανταποκρίνεται στους σκοπούς που επιδιώκουν οι σχετικές με τον προσδιορισμό της δασμολογητέας αξίας των εμπορευμάτων διατάξεις.

19 Από την απάντηση στα ερωτήματα ένα και ένδεκα προκύπτει ότι τα ερωτήματα δύο έως και οκτώ που υποβλήθηκαν μόνο για την περίπτωση, που θα ήταν καταφατική η απάντηση στο πρώτο και ενδέκατο ερώτημα, είναι πλέον άνευ αντικειμένου.

20 Απομένει να δοθεί απάντηση στο ένατο ερώτημα που έχει ως ακολούθως:

«α) Το άρθρο 13 της συμφωνίας μεταξύ ΕΟΚ και Ελβετικής Συνομοσπονδίας της 22ας Ιουλίου 1972 (κανονισμός 2840/72 του Συμβουλίου της 19ης Δεκεμβρίου 1972 (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/003, σ. 190) που απαγορεύει στις σχέσεις μεταξύ Κοινότητος και Ελβετίας κάθε μέτρο ισοδυνάμου αποτελέσματος προς ποσοτικούς περιορισμούς επί των εισαγωγών απαγορεύει μήπως για το λόγο αυτό, στις αρμόδιες αρχές ενός κράτους μέλους να μειώνουν τη δηλωθείσα αξία ή έστω την αξία που προκύπτει από τα προσκομισθέντα από τον εισαγωγέα στοιχεία;

β) Επιτρέπει το άρθρο 13 ιδίως την επιβολή βαρέος προστίμου και φυλακίσεως σε εισαγωγέα κράτους μέλους της ΕΟΚ, ο οποίος εκπλήρωσε νομότυπα τις υποχρεώσεις του, παρέχοντας με ακρίβεια και πληρότητα στις αρμόδιες εθνικές αρχές τις πληροφορίες που απαιτούνται από τον κανονισμό 375/69 της Επιτροπής της 27ης Φεβρουαρίου 1969 και εφόσον δεν αμφισβητείται ότι τα εμπορεύματα αυτά παραδόθηκαν πράγματι στον αγοραστή, στην ποιότητα και ποσότητα που αναγράφονται στο τιμολόγιο και ότι ο πωλητής εισέπραξε το σύνολο της τιμής τιμολογίου;»

21 Το ερώτημα 9 α) αφορά το αν μείωση της δηλωθείσας αξίας ή της αξίας που προκύπτει από τα προσκομισθέντα από τον εισαγωγέα στοιχεία, στην οποία προέβη η αρμόδια αρχή ενός κράτους μέλους, συνιστά ή όχι μέτρο ισοδυνάμου αποτελέσματος προς ποσοτικό περιορισμό, απαγορευόμενο από τη συμφωνία μεταξύ ΕΟΚ και Ελβετικής Συνομοσπονδίας. Πρέπει να σημειωθεί ότι τα μέτρα ισοδυνάμου αποτελέσματος προς ποσοτικούς περιορισμούς δεν έχουν καταργηθεί, κατά το άρθρο 13, παράγραφος 2 της συμφωνίας αυτής και άρα δεν απαγορεύονται παρά μόνο μετά την 1η Ιανουαρίου 1975· εναπόκειται συνεπώς στον εθνικό δικαστή να αποφασίσει αν οι πράξεις που αποδίδονται στον κατηγορούμενο — και κλιμακώνονται από τις 4 Ιανουαρίου 1971 μέχρι τις 9 Νοεμβρίου 1973 — υπόκεινται στο πεδίο εφαρμογής της εν λόγω συμφωνίας.

22 Όσον αφορά την ουσία του ερωτήματος 9 α), πρέπει να παρατηρηθεί ότι αναφέρεται σε παρόμοιο θέμα με αυτό των ερωτημάτων ένα και έντεκα· επομένως, σύμφωνα με την απάντηση που δόθηκε σ' αυτά και τους λόγους που τη θεμελιώνουν, στο ερώτημα αυτό πρέπει να δοθεί ταυτόσημη απάντηση στο πλαίσιο της συμφωνίας μεταξύ ΕΟΚ και Ελβετικής Συνομοσπονδίας.

23 Το πρόβλημα που τίθεται με το ερώτημα 9 σημείο β) αφορά το αν, δυνάμει του άρθρου 13 της συμφωνίας μεταξύ ΕΟΚ και Ελβετικής Συνομοσπονδίας, ένα κράτος μέλος μπορεί να επιβάλλει βαρύ πρόστιμο και φυλάκιση σε εισαγωγέα που εκπλήρωσε νομότυπα τις υποχρεώσεις του, παρέχοντας με ακρίβεια και πληρότητα τις πληροφορίες που απαιτεί ο κανονισμός 375/69.

24 Από τις σκέψεις που αναπτύχθηκαν, για να δοθεί απάντηση στα ερωτήματα ένα και έντεκα, καθίσταται προφανές ότι, αν ένας εισαγωγέας συμπλήρωσε με ακρίβεια και πληρότητα το έντυπο που βρίσκεται στο παράρτημα του κανονισμού 375/69, ενώ δεν αμφισβητείται ότι τα εμπορεύματα παραδόθηκαν πράγματι στον αγοραστή, στην ποιότητα και ποσότητα που αναγράφονται στο τιμολόγιο, ότι ο πωλητής εισέπραξε το σύνολο της τιμής τιμολογίου και δεν προσάπτεται στον εισαγωγέα ότι δεν έδωσε τις λεπτομερέστερες πληροφορίες που ενδεχομένως του ζήτησαν οι τελωνειακές αρχές, ο εισαγωγέας δεν παρέβη καμία από τις υποχρεώσεις που υπέχει από την κοινοτική νομοθεσία περί δασμολογητέας αξίας των εμπορευμάτων ή και από τη συμφωνία μεταξύ ΕΟΚ και Ελβετικής Συνομοσπονδίας. Η συνέχεια αντίθετα που μπορεί να δοθεί σε άλλα επίπεδα — όπως εκείνα που έχουν σχέση με οικονομική ή φορολογική νομοθεσία διαφορετική από την τελωνειακή — που δεν ρυθμίζονται από την κοινοτική νομοθεσία, εμπίπτει στην έννομη τάξη του ενδιαφερόμενου κράτους μέλους.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε ο Juge d'Instruction του Tribunal de Grande Instance της Nanterre, με Διατάξεις της 7ης Μαρτίου 1979 και της 14ης Μαΐου 1979 που περιήλθαν στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 18 Απριλίου 1979 και στις 16 Μαΐου 1979 αντίστοιχα, αποφαίνεται:

1) Ο κανονισμός 803/68 του Συμβουλίου της 27ης Ιουνίου 1968 περί δασμολογητέας αξίας και ιδίως τα άρθρα 1 έως 10 του κανονισμού αυτού καθώς και ο κανονισμός 375/69 της 27ης Φεβρουαρίου 1969 πρέπει να ερμηνεύονται υπό την έννοια ότι η μείωση, από τις αρμόδιες αρχές ενός κράτους μέλους, της

τιμής τιμολογίου εισαγομένων από τρίτη χώρα εμπορευμάτων δεν ανταποκρίνεται στους σκοπούς που επιδιώκουν οι σχετικές με τον προσδιορισμό της δασμολογητέας αξίας των εμπορευμάτων διατάξεις. Ο καθορισμός ωστόσο της δασμολογητέας αξίας σύμφωνα με τους κανονισμούς αυτούς δεν μπορεί να έχει ως συνέπεια υποχρέωση των οικονομικών και φορολογικών υπηρεσιών των κρατών μελών να δέχονται την αξία αυτή για άλλους σκοπούς, πλην της εφαρμογής του κοινού δασμολογίου.

2) Η ίδια απάντηση ισχύει στο πλαίσιο του άρθρου 13 της συμφωνίας μεταξύ ΕΟΚ και Ελβετικής Συνομοσπονδίας της 22ας Ιουλίου 1972.

3) Όταν ένας εισαγωγέας συμπλήρωσε με ακρίβεια και πληρότητα το έντυπο που βρίσκεται στο παράρτημα του κανονισμού 375/69, ενώ δεν αμφισβητείται ότι τα εμπορεύματα παραδόθηκαν πράγματι στον αγοραστή, στην ποιότητα και ποσότητα που αναγράφεται στο τιμολόγιο, ότι ο πωλητής εισέπραξε το σύνολο της τιμής τιμολογίου και δεν προσάπτεται στον εισαγωγέα ότι δεν έδωσε τις λεπτομερέστερες πληροφορίες που ενδεχομένως του ζήτησαν οι τελωνειακές αρχές, δεν παρέβη καμία από τις υποχρεώσεις που υπέχει από την κοινοτική νομοθεσία περί δασμολογητέας αξίας των εμπορευμάτων και το άρθρο 13 της συμφωνίας μεταξύ ΕΟΚ και Ελβετικής Συνομοσπονδίας. Η συνέχεια αντίθετα — που μπορεί να δοθεί σε άλλα επίπεδα — όπως εκείνα που έχουν σχέση με οικονομική ή φορολογική νομοθεσία διαφορετική από την τελωνειακή — που δεν ρυθμίζονται από την κοινοτική νομοθεσία, εμπίπτει στην έννομη τάξη του ενδιαφερόμενου κράτους μέλους.

Kutscher O'Keeffe Touffait Mertens de Wilmars

Pescatore Mackenzie Stuart Bosco

Koopmans Due

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 24 Απριλίου 1980.

Ο Γραμματέας
A. Van Houtte

Ο Πρόεδρος
H. Kutscher